

Přepis kázání:

Máme začátek nového roku. Co si přát? Všechno dobré, hodně zdraví, štěstí, radosti, síly, a hlavně to zdraví. Někteří přejí i Boží požehnání, aby se lidé cítili pod Boží ochranou. Kéž cítíme sílu, kterou Pán dává, k životu v tomto hříšném světě, sílu abychom se neustále přibližovali k Ježíši Kristu.

Co pro nás znamenají Vánoce, není to na místě. Mnozí lidé mají vánoce spojené se stromečkem, dárečky, a někteří si připomenou narození Pána Ježíše Krista. Kdy se skutečně narodil je nepodstatné. Podstatné je, že se narodil, přišel mezi nás a svým skonem nás spasil. Ve 2 evangeliích se popisuje narození Ježíše. Je to jedna etapa Jeho života. Pro nás je důležitá proto, že se Ježíš do tohoto světa narodil. Dlouho očekávaný Mesiáš, Spasitel, nikdo jiný nemůže zachránit člověka. Marek v evangeliu se dotýká Ježíšova života. Neřeší Jeho rodokmen, ani Jeho narození, ale hned v 1. kapitole píše o Jeho kazatelské činnosti a o tom, jaký je a zajímá se o lidi. Mar 1, 38. + 10,45. přišel aby dal svůj život jako výkupné za mnohé. Přišel, aby sloužil. Sloužení si můžeme vyložit různými způsoby. Ale přišel hlavně, aby ti nemocní, ti kteří potřebují lékaři, byli obslouženi Ježíšem Kristem, aby jim přinesl naději. Naději potřebujeme. Vstupujeme do nového roku s nadějí, že se nám bude dařit dobře, zvládneme co jsme zatím nezvládli, že zbohatneme, že se vyléčíme, že zhubneme, že přibereme, že konečně své děti usměrníme. Máme různé naděje. Ale ta podstatná je naděje věčného života. Ta, kterou přinesl Ježíš Kristus. Kterou máme v Jeho narození. Na záchranu, věčný život. On dal svůj život jako výkupné za mnohé, aby nám bylo odpuštěno.

Žalm 32 jsou pro nás slova blahoslavenství. Jsme mladí nebo staří? Každý nás vidí jinak. Jinak nás vidí dítě, jinak stařečci. V životě uděláme mnoho přešlapů. Nejen ve společenském životě, ale hřešíme i ve věcech vůči Pánu. Lidé mají problém to vyznat. Jak těžké je říct druhému – promiň. Na druhé straně je lehké říct to Bohu. Vyznat, nechat si odpustit a žít dál a lépe.

V jednom sultánství žil emír, který choval vzácnou kachnu. Měl ji velmi rád. Chlapec jménem Karim, který tam sloužil, na zahradě uslyšel šustění v keři. Vzal kámen a hodil. Zabil nechtěně vzácnou kachnu. Kuchař ho spatřil a dlouhou dobu ho tím vydíral. Karim musel dělat podřadné práce pod pohrůžkou, že kuchař tajemství prozradí emírovi. Jednou ale šel Karim k emírovi a vše mu řekl. A emír mu odpustil. Když se kuchař opět pokusil vydírat, řekl Karim – nebudu za tebe pracovat, on už to ví, on mi odpustil.

Je důležité vědět, že Pán odpouští naše hříchy a celé trápení z prohřešku z nás může spadnout. Stejně jako kdysi Martin Luther zhřešil, bičoval se, postil. Jako by mu satan stále říkal, že mu nemůže být odpuštěno. Ale Martin Luther pochopil, že Bůh odpouští a řekl satanovi – co moje minulost, ale jaká je tvoje budoucnost?

Bůh odpustí a nikdy se k našemu hříchu nebude vracet, nikdy nám ho nebude připomínat.

To, že Ježíš přišel na zem, mělo význam v tom, že nám odpustil, dotkl se nás. V jedné písni se zpívá „on se jich dotkl, vyléčil je z hříchu“. Jedním ze znaků Valašska jsou ovce. Když někdo řekne – jdou za ním jako ovce, v lidském hledisku to není zrovna lichotka. Přesto Pán Ježíš o tom hovoří. V 10.kapitole evangelia Janova verš. 4+5. Jinak řečeno – když všechny své vlastní vyžene ven, kráčí za ním, ne za cizím, protože znají jeho hlas.

Na východě se zastavil turista u studny. Přišlo stádo ovcí a chtělo se napít. Různé ovce od různých pastýřů. Všechny byly stejného plemene, barvy, nešlo je rozeznat. Tlačily se, míchaly se, proplétaly. Jeden pastýř zavolal „za mnou“. A ovce se oddělily a šly za ním. Turista se velmi podivil. Druhý pastýř poodešel, zavolal „za mnou“ a jeho ovce šly také za ním. Turista přišel za 3.pastýřem a poprosil, zda může zavolat on. Zavolal, ovce zvedly hlavu, ale zůstaly stát. Žádná se nepohnula, nikdo ho nenásledoval. Ovce znají hlas svého pastýře. Jen za ním půjdou. Nanejvýš když je některá z ovcí nemocná, může jít za někým jiným. Ježíš říká – já jsem ten dobrý pastýř. Kéž bychom v novém roce šli jen za Kristovým hlasem, on je ten dobrý pastýř. On položil svůj život za nás. Nikdo nás s Jeho ruky nevytrhne. Když onemocníme hříchem, může nás zlákat jiný hlas.

Mat 2kap. – mudrcové jdou za Kristem, hledají Ho. Přichází do centra židovského náboženství do Jeruzaléma, tam kde je chrám, kde jsou nejlepší teologové, kteří o narození mají vědět všechno. Ptají se krále – kde je ten židovský král, který se narodil? Všichni dostali panickou hrůzu. Král měl strach o svou vládu, celý jeho dvůr zpanikařil. Tady není? Ptají se mudrci. Možná i dnes se lidé ptají, kde je Ježíš. Někteří vědí, kde by ho mohli nalézt, ale na tu cestu se nevydají. Čím se zabýváme, o čem přemýšlíme? Někteří lidé raději rozpitvávají situace, ve kterých se Ježíš nacházel, než aby přijali, že Ježíš je Pán.

Poselství, které Pán Bůh dával a dává, je velmi jednoduché – Ježíš je Spasitel, On dává naději na záchranu. To je výhled na rok 2026 a další léta, která nám Bůh dává v našem životě. Je jednodušší stále něco řešit, než přijmout, že on je náš Pán a poslouchat, tak jako ovce poslouchají svého pastýře.

Mnozí ho nehledají. Mnozí zkoumají Jeho slovo, ale odvrhnou. Mnozí nemají na Ježíše čas, mnozí Ho nechtějí hledat. Pokud k Němu přicházíme opravdově a upřímně, hledáme ho, nestydíme se za svou neznalost, takovým se Pán zjevuje a cestu ukazuje. Najednou je to jasné a zřejmé. Otázka „kde je“ není jen pro ty venku, ale i pro nás. Položme si ji každé ráno. Chci jít s Ním? Kde ho mám? Hledejme ho, kde je dnes pro můj život.

Čekání na druhý příchod Ježíše Krista je naše naděje. To je ta vize na nový rok. Valaši jsou berani. Tvrdohlaví, ale slyšící Jeho hlas. Dávejme pozor na to, abychom se neopozdili. Znáte myšlenky, že dva budou na poli, jeden vzat a druhý zanechán. Kamarád jednou vyprávěl, že manželka v noci nebyla v posteli. On se probudil a nenašel ji. On se vylekal, že jí Pán vzal a jeho tady nechal.

Kazatel pochází z Těšínska a tam je mnoho šachet. Stávalo se hodně neštěstí. Jednou na jedné šachtě se rozezvučely sirény, v jedné sloji začal požár. Záchranáři začali hasit a

zachraňovat. V Horní Suché byly kolonie, domky havířů. Po vyhlášení poplachu běžely manželky k vratům šachty a čekali, kdo vyjde a kdo ne, kdo přežil. Velitel záchranářů jednou prohlásil – je pozdě. Aby se požár nedostal dál, museli zazdít sloj. Nechávali co nejdéle malý otvor pro průlez havířů. Pak ale muselo zaznít – zazdít. Tím pro mnohé naděje záchrany skončila. Po několika letech sloj otevřeli a za zdí našli ohořelé kostry. Ženy si kladly otázku – byl to ten můj manžel, můj syn? Nikdo nevěděl, proč se natolik opozdili, že to nestihli. Možná to brali jako cvičení, nebo byli zaujatí prací a neslyšeli zvuk sirény. I v dobré víře, v dobré mysli se můžeme zaměřit na něco, chceme sloužit, dělat pro církev, a nevnímáme okolí, ani Kristův hlas – pojd', vyjdi ! Nevnímáme, že čas se přiblížil. Ježíš udělal všechno, aby zachránil jednoho každého z nás. To je jistota, která nás může provázet na prahu nového roku. Ale to, jestli uslyšíme Jeho hlas, záleží na to, jak budeme vnímat. „Pojďte ke mně“ Mat 28kap. Je to i ve Zjevení „Pojďte a naberte vody života.“ Ježíš říká – přijdu brzy. Dělejme všechno pro to, abychom slyšeli Jeho hlas, vnímejme že nám ukazuje tu nejlepší cestu. Buďme ovce v Ježíšově stádu. Zůstávejme v ovčinci.

Noemova archa byla plná zvířat. To musel být veliký zápach. Ale venku to bylo ještě horší. Venku zuřila voda. Naše sbory prožívají mnoho těžkostí, ale venku bez Pána Boha je to ještě horší. Ježíš Kristus nás volá. Co s tím uděláme závisí na nás.

Po občerstvení ducha jsme občerstvili společně také tělo. Sestry připravily tolik dobrého jídla, že se až stoly prohýbaly. A tak se jedlo, povídalo, vzpomínalo. Přeci jen se nevidíme se členy ostatních sborů tak často. Prožili jsme nesmírně požehnaný den. Děkujeme Pánu nejen za něj, ale i za celý uplynulý rok. Kéž nás provází i v roce novém.